

[Steffensen]

be opmærksomhed om AIDS-truslen, men det er også nødvendigt at kunne give viden, der kan få den enkelte til at overveje nødvendigheden af at ændre adfærd. Det står aldeles klart, at det vigtigste element i forebyggelsen er ændring af seksualvaner, da tilfældige løse forbindelser fremmer sygdommens udbredelse.

Samtidig er det også nødvendigt at informere om, at AIDS kun smitter ved seksuel kontakt og gennem blodet direkte i blodbanen. Der er altså behov for, at vi får en information ud til befolkningen, der ikke gør, at stemningen bliver faretruende hysterisk eller angstfuld.

Man kan beskytte sig ved enkle forholdsregler, så der er ikke behov for særlige forholdsregler over for AIDS-smittede. Grundholdningen bag al oplysning må være, at det enkelte menneske er og bør være ansvarligt. Det bør klart fremgå af oplysningsmaterialet, at den monogame forbindelse yder den sikreste beskyttelse mod AIDS. Da det er hævet over enhver tvivl, kan man så sige, at det bedste middel til at stoppe smittespredningen på, er en holdningsændring, hvor det monogame parforhold er det bærende element.

Der er gjort adskilligt siden juni 1986. Ministeren nævnte det i sin besvarelse, AIDS-sekretariatet, AIDS-linjen, oplysningskampagnen m.m. Men det er ikke nok. Hvis vi virkelig skal gøre os håb om at afværge en katastrofe, hvis konsekvenser vi i dag ikke er i stand til at overse, hverken menneskeligt eller økonomisk, må vi sætte endnu flere sejl til. Jeg tænker her ikke mindst på de særlige risikogrupper, som de homoseksuelle og biseksuelle mænd og stofmisbrugere i øvrigt er.

Samarbejdet mellem sundhedsmyndighederne og disse grupper må nødvendigvis udbygges. Det er oplyst, at der allerede er nået gode resultater i dette samarbejde. Man må fortsætte ad den vej. Sprøjter og kanyler blandt stofmisbrugere er forfærdende smittespredere, og vi bliver nødt til at se fordomsfrit på, hvordan vi kan forebygge, at denne gruppe bliver en særlig risiko for at sprede AIDS-smitten til den heteroseksuelle del af befolkningen.

Forskningen er naturligvis en selvfølgelig og vigtig del. Sagens alvor taget i betragtning bør man ikke kun lytte til det autoriserede sundheds- og forskningsvæsen – det bør man

naturligvis primært, men ikke alene. Jeg tænker på, at Jyllands-Posten i søndags den 29. marts kunne berette om, hvordan en AIDS-patient blev hjulpet gennem alternativ behandling. Også dette bør med ind i forskningen fremover, således at alle muligheder udnyttes.

Jeg vil til slut sige, at vi står over for udfordringer med mange ukendte faktorer. Det er nødvendigt, at samarbejdet med risikogrupperne i særdeleshed forstærkes, så at vi afværger endnu større ulykker. Men vi springer blot over, hvor gærdet er lavest, hvis vi tror, at vi har reddet situationen blot ved at uddele gratis kondomer eller lignende. Det er et nødvendigt led, men det er ikke en endelig løsning. Efter vores opfattelse må vi arbejde på, at en holdningsændring kan finde sted. Vi mener derfor, at det er vigtigt, at dette element kommer til at være en afgørende faktor i den oplysningsvirksomhed, som nødvendigvis må være det primære i bekæmpelsen af udbredelsen af smitten og også være det primære, når det drejer sig om at yde hjælp og øve hjælp til alle de ofre, som kommer ind under sygdommens svøbe.

Derfor vil vi gerne medvirke til, at dette element må være et grundbærende element i det forebyggende arbejde.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg vil gerne starte med at complimentere Kristeligt Folkepartis ordfører for hans tale, for jeg mener at kunne høre, at man har bevæget sig ganske langt i denne sag i Kristeligt Folkeparti.

Men det, der bringer mig herop, er en, skal vi sige venlig advarsel, og den er virkelig venligt ment, til Kristeligt Folkeparti om at lade være med at tro, at verden rent faktisk er sådan, som Kristeligt Folkeparti gerne vil have at den skulle være.

Virkeligheden er nu engang sådan, at unge mennesker har mange seksuelle forhold. Det kan godt være, at mange er enige med Kristeligt Folkeparti i, at det burde være anderledes. Det vil i givet fald tage årtier eller generationer at ændre på det, hvis det overhovedet kan lade sig gøre. Vort udgangspunkt i det forebyggelses- og oplysningsarbejde, som vi skal lave, må være virkeligheden, og virkeligheden er altså de mange forhold.